

Пише: Љубиша Спасојевић
уторак, 25 август 2009 16:44

А сад нешто сасвим озбиљно.

Овај сајт је био, јесте и биће преплављен коментарима на предлог Закона о информисању који ће (неће?) посланици Скупштине усвојити на првом заседању, прецизно 31.8. односно, после заслуженог и неоправдано кратког одмора (свега месец дана), нас од њих, њих од нас и њих од њих. То ће уједно бити и прилика да сви заједно, без присуства камера, поновно виђење прославе у скупштинском ресторану пријатељским разговором и дружењем (брука изузетцима). Дабоме, у скупштинској сали када се камере укључе, постаће опет љути непријатељи. Уосталом, ако је европска тенденција измирење непријатеља, први пример настојања Србије да стигне у Европу треба да дају посланици.

Усудио бих се да читаоцима електронског издања НСПМ представим мало другачији коментар на тему Закона о информисању од досада овде објављених.

По мом дубоком уверењу, критике које се свODE на то да се тим законом гуши слободна реч, мисао и смисао демократије су потпуно неоправдане, јер демократија значи владавину народа, а новинари су део народа, који овај предлог закона заправо штити. Новине, пак, имају утицај на формирање јавног мњења, па се заштитом новинара и следствено томе новина, овим законом обезбеђује да јавно мишљење, а тиме и глас народа буде слободно, баш као и новинари.

Пре него што изгубите стрпљење да даље читате образлагање ових аргумената, допустите себи још мало трошења времена и живаца који су на измаку и посветите пажњу ономе што следи.

Прва замерка овом закону је да су га писали нестручњаци, односно особе које нису завршиле права (а нису завршиле, јер нису ни студирале), али је и потпуно депласирана, пошто се заборавља да је овај закон предложило министарство културе, које припада експертској партији. Пошто је такав случај, током девет година демократије у Србији,

имали смо довољно времена да се уверимо да су припадници ове партије стручњаци за све, и да сходно томе, биолози, етнологзи, енологзи, геолози, (и остали „ози“, Боже нам помози) могу да пишу законе, као што и њихови економисти могу да воде монетарну (као део економске), па чак и економску политику, добијајући исте, фрапантне резултате, као да је воде већ поменути „ози“.

Друго, свакојака закерала говоре, заправо гунђају, па чак и пишу да ово није Динкићев, већ Тадићев закон. Сложио бих се са овим мишљењима, али бих их ипак упутио да на то погледају из другог угла, који ће им, уколико га примене, открити дубоко хуману суштину овог акта.

Наиме, председник је бригу за новинаре показао већ приликом његове хитре реакције када је улубљен аутомобил новинарке Б – 92. Моментално је тражио да се починиоци открију и примерно казне. Треба имати на уму и да је он својевремено обећао да ће оцењивати министре у Влади. Пошто су министри сами себе оценили, а он се није огласио, значи да се слаже са њиховом оценом. Није се огласио ни поводом овог закона који је производ министра и министарства његовог коалиционог партнера, што значи да се слаже и са њим.

Нит његовог душебрижија повезује улубљени аутомобил и наречени закон, а ево како. Логично је да ће усвајањем истог, неке новине бити угашене, неки новинари ће остати без посла, али оно што је најважније и због чега овај закон има дубоко хумани карактер јесте чињеница да ти новинари неће моћи да пишу, и да тако дају материјал за неке будуће истраге Тужилаштва за ратне злочине. Новинари ће остати без хлеба, али на слободи! А слобода нема цену. Да подсетим, и Министарство правде, а тиме и ово Тужилаштво такође спада у делокруг оцењивања председника. Није се огласио ни поводом ове акције Тужилаштва, што значи да се формално слаже и са њом, али је суштински против, јер ће нови Закон о информисању, како је већ образложено, спречити будућа процесуирање новинара. Законе треба поштовати, а председник први треба да да пример.

Такође, председник нам је свима обећао борбу за свако радно место, отварање стотина хиљада нових, па у том смислу треба ценити и његово заузимање и напор да путем овог закона, ако већ не могу да сачувају посао, новинари макар остану ван институција где би се о њима бринула држава, (иако неке имају и базене). У условима економске кризе која је на овим просторима најжалост већ прошла, (нажалост, јер је тако пропуштена развојна шанса), ипак треба водити рачуна о сваком динару буџета, пошто мање новинара у васпитним установама затвореног типа, значи више новца за друге буџетске издатке

(пензије, породиље, здравство итд), што је досадашња пракса домаћинског понашања ове Владе и показала. Тако се хуманост овог закона шири и на ове угрожене категорије становиштва.

Социјално одговорна Влада, како сама себе с правом назива, истим оним неупитним и аргументованим правом којим су сами себе објективно оценили високом оценом, на први поглед има различити приступ овом закону. Међутим, партија министра Дачића која је најавила уздржаност приликом гласања за усвајање овог закона, лако може да обезбеди довољан број гласова, ако неко од њених посланика на дан Г (17+) пуних кофера продужи летовање и тако докаже да је гласање са удаљених дестинација могуће само ретким појединцима који поседују натприродну моћ телекинезе, али која на срећу СПС није услов за пријем у Социјалистичку Интернационалу.

Брига о људима (и новинари су људи, а људи су наше највеће богатство) у овом случају спојиће на истом хуманом задатку ЛДП и СПС, што нимало није чудно, јер је брига о држави претходно спојила ДС и СПС. Тако СПС заправо постаје синоним за бригу и амалгам политичког живота у Србији, јер може да прави коалицију (и прави је) са сваком партијом која ће јој донети власт било на локалном, било на републичком нивоу, као што свака партија на тим нивоима може (и хоће) из истог разлога (власт) да начини коалицију са СПС, што доказује да је принцип (власти) за СПС изнад свега.

Зар све ово, иако је на први поглед чудно и нелогично, ипак јесте на други поглед дубоко и суштински хумано? Злобници ће свакако прокоментарисати да је тај други поглед разрок или, што је још горе, једностран, или, што је још горе од горега настран, као што су једностране још неке настраности, односно настране још неке једностраности владајуће коалиције. Међутим, злобницима није место у хуманом друштву какво натчовечанским напорима изграђују власти у Србији. Само хумана власт је могла да предложи овакав хумани Закон о информисању, као и да се заложи за његово усвајање.